

ANNELER GÜNÜ İÇİN...

Merhaba güzel bebegim... Şahane bir mayıs günü... Er-guvanlar açtı, güneş yüzünü gösterdi ama daha tam ısınmadı ha-va... Bu yıl dokuz yaşındasın. Her An-neler Gününde bir mektup yazmışım sana. Ve bu köşede başka anneler ve kızlarıyla paylaşmışım. Bu yıl da bir mektup yazayım dedim kendi kendime...

İlk Anneler Gününde teyzenin ku-cağında bana gülen bir bebektin... İkinci Anneler Günümdede baba-nın aldığı çiçeği bana uzatan minik mor elbiseli kızmıydın...

Üçüncü Anneler Günümden itibaren baş başa ikimizdik...

Okulda çizdiğin harika resimlerle kutlamaya başladın beni.

Bu yıl ise o kadar yoğun bir gün yaşıyordun ki bana bir e-mail attın...

İlk defa ben de evde tek başıma pencereden dışarıyı izledim.

Büyüdüğünü, dünyanın bir başka ucunda ya da aynı şehirde kendi evinde olduğunu düşündüm. O zaman da mı e-mail atacaksın acaba? Sanmıyorum...

Geçen hafta bana anneler günü ile ilgili ödevini okuyordun. "1864 doğumlu Anna Jarvis, 1902 yılında ba-bası ölüncü annesi ile beraber ABD'de, Philadelphia'da yaşamaya ve çalışmaya başladı. Oç yıl sonra 9

**İCLAL AYDIN'LA
'HAYATIN
İÇİNDEN'**

Mayıs 1905'te de annesini kaybetti" dedikten sonra ödevi okumayı bırakıp bana baktın... Anna Jarvis'in kötü so-nu beni üzecek diye düşündüğünden olsa gerek hızlıca bir özet geçtin... "İş-te sonra kutlamalar bütün dünyaya yayılmış, bu kadıncağz da biraz yok-sul olmuş. Başkalarının yardımıyla ya-şamını sürdürmüş, sonra da ölmüş. Bir şey ister misin annecim, kahve ya-payım mı sana" diye de bitirdin ko-nuşmanı...

Sen beni koruman gerektiğini, öy-

külerin kötü sonlarını saklamayı ne zaman öğrendin? Ben yazı yazarken ge-lip saçlarımdan öpmeyi, omzumu ok-şamayı, kendi çocuk derilerini anlat-tıktan hemen sonra beni teselli edecek cümleler kurmayı ne vakit benimse-din?

"Anneler ve kızlar" denilen o yol-da biz ne zaman rolleri değiştik bebe-gim?

Sen şu anda arkadaşlarımla eğleni-yorsun. Ben de oturdum bunları yazı-yorum. Yazıya başlamadan önce gü-neşli havaya kapılıp sahil boyunca do-laştım. Bütün kafeler, restoranlar do-luydu. Öbek öbek çiçekler, büyük an-neler, genç anneler, arabalarında kü-çük çocuklar, kadınlarını kutlayan er-kekler... Dolu tepsiyeri hızlı taşıyan beyaz önlüklü garsonlar, kahveler, çaylar, şekerler... Hepsinin önünden geçip geldim evime.

Hep büyük bir ailenin parçası ol-mak isterdim. Hep bunu kurmak iste-dim. Ama olmadı. Seninle kocaman bir hayat diktik bunu yerine. Çok bü-yük bir bütünün parçası olmasak da iki kişilik hayatımızı seviyorum ben...

Anne olduğum o günü görebilmeyi diliyorum şu anda... Seni çok öpüyo-rum. Bana anelik yapmaya daha şimdiden başladığın için sana öyle hayranım ki... Allah mutlu ve güzel bir ömür versin sana kızmım...

İster istemez eski yazılara dönüp baktım. Kimin-de gözlerim yaşardı, kiminde hakiki kahkahalar atıttım. Yaşamımda çok az eski arkadaşım kal-dı... O çok eski arkadaşlarımdan biri de Veda. Peş-peşe anne olmuştuk... Bakın Eylül 2006'da neler olmuş!

★★★

Beş yaşında kaybolur böyle şeyler! Arkadaşım Veda'dan söz ederim zaman za-man. Rastlanmış olmanız muhtemel. Veda ve koca-sı Mahir İpek yaşamımdaki yerleri çok sağlam olan iki oyuncu arkadaşımıdır.

Ancak bir oğulları var ki sanırım yakın gele-cekte o aileden en yakın arkadaşım kendisi ola-cak.

Veda'nın oğlu Söz, kızmıdan altı ay küçük.

Ben bir kız annesi ol-mayı öğrenirken Veda kızı saçıyla ve sahane futbol çalınlarıyla çok başarılı bir erkek anası ol-du. Yan yana geldiğimiz-de kullandığımız kelime-ler ve davranışlarımız kız ve erkek çocuk yetiştir-menin ne kadar ayrı be-berler gerektirdiğini gös-teriyor.

Öte yandan iki cinsin doğuştan sahip oldukları özelliklerin de ne kadar farklı olduğunu çocuklan-mızın yanın yamalak ko-nuşmaları öyle güzel an-latıyor ki.

★★★

Meslek erkeklerin her durumda "çevirmeye" yatkın olduklarını, kadınların canı istemezse hayat-larında herhangi bir şeyin varlık gösterebilmesinin mümkün olmadığını, doğru ipucu üzerine giderse-niz erkeklerin ağzından her lafı alabileceğinizi, iste-diğini yaptırmak konusunda kadınların ne kadar acımasız olabileceğini daha dört yaşına bile gel-memiş olan bu küçük yaratıkları "insanlığa giriş" dönemindeki gelişimlerinde gözlemleyebilirsiniz.

★★★

Geçenlerde Veda ve oğlu televizyon izliyorlar-mış. Ufaklık televizyona bakarken "Anne, İclal ne kadar güzel değil mi" demiş. Veda gülümseyerek "evet" diye yanıt vermiş. Sonra da "Ben güzel mi-yim peki" diye sormuş. Oğlu annesine salıp "çok

güzelsin anne" demiş. Veda bununla yetinmemiş tabii "Peki ben mi daha güzelsin, İclal mi" diye sor-muş. Bizim ki annesine bakmadan yanıt vermiş: "Babam!"

★★★

Veda oğlunu, ben de kızımı bakıcı abla-larına emanet edip sinema kaçamağı yapmıştık birkaç ay önce. Eve döndüğümüzde, daha kapıdan girerken iki bakıcı abla da telaş içinde salondaki büyük seh-payı "kendi emanet aldıklarının" çizmediğini anlat-maya başladılar. "Durun, ne oluyor, bir soluklanal-ım" diyerek salona girdik. Ve gördük ki benim pek sevdiği sehparam üzerinde ne ile çaldığını bile-mediyim, anlayamadığımız geometrik kazınlar var. Çocukları ve bakıcı abla-ların beklediği tepki-yi vermedik. Son derece sakin oturduk ve çaylan-

mızı içmeye başla-dık. Bir ara en yu-muşak sesimle "Biz yokken neler yaptınız bakalım" diye sordum çocuklara. Kızım tipik bir kadın olarak yok saymayı tercih etti ve "hiçbir şey" diye yanıt ver-di. Veda'nın oğlu Söz ise bana koca güzel gözleriyle bak-makla yetindi.

"Söööz, biz yok-ken resim yaptınız mı?" diye sordum. Söz, otulduyuğrda ayağımı sallayarak ti-

pik erkek savunusuna girdi ve soruma soruluya ce-vap verdi "Nereye resim yaptık mı?"

★★★

Bazen bu iki çocuktan ders almak gerekir diye düşünüyorum.

Yaş ilerledikçe sorulara yanıt vermek güçleşiyor zira.

Neşesinden, sağlığından, doğruluğundan, miza-hından uzaklaşıyor insan...

Size Söz'ün son yanıtıyla bugünlük "veda" et-mek isterim.

Az önce arkadaşım Veda'dan gelen telefon mesajını aktarıyorum.

"Oğlum az önce kendini polisi, babasını hâkim beni de hırsız yaptı. Hırsızın ne çaldığını soran hâ-kime yanıt verdi: Piyano çalıyor!"

Fotoğraf: Deniz Erkinli

ANJELİKA AKBAR, AĞRI TEZEREN KÖYÜ'NDEKİ OKUL PROJESİ İÇİN KONSER VERİYOR!

Anjelika Akbar; Ağrı, Tezeren Kö-yü, 4. Boğaziçi İlköğretim Oku-lu Yapım Projesi'ne destek ol-mak amacıyla; 24 Mayıs 2011 Salı günü saat 20.00'de İş Sanat'ta konser verecek. Erkan Oğur, İsmail Hakkı Demircioğlu, Raşan Apay, Mehmet ve Memduh Akatay'ın katılımlarıyla gerçekleşecek "Best of Friends, Sounds and Flowers" başlıklı konserin tüm geliri, okul yapımı projesine akta-

rılacak.

Boğaziçi ve Robert Koleji Mezunu Sanayici, İş adamı ve Yöneticiler Der-neği (BRM) ile Boğaziçi Üniversitesi Yapı Kulübü (BOYAP) tarafından yü-rütülen Ağrı Tezeren Köyü, 4. Boğazi-çi İlköğretim Okulu Yapım Projesi kapsamında; 11 köyde 5. sınıfı bitiren öğrencilerin devam edebilecekleri do-kuz derslikli, kaloriferli, uç katlı, ye-mekhanesi olan bir okul yaptırılması

hedefleniyor.

Bilet Bilgileri: 150, 100 ve 50 TL bağışlar karşılığı BRM'den temin edilebilir.

Kredi kartı ile yapılan bağışların bi-letleri girişte, bilet sahibinin adına ya-zılı zarf içinde hazır olacaktır.

Bilgi için: Telefon: 212- 324 41 31 Pbx (Rabia Hanım)

www.bogaziciokulyapiyor.org
http://twitter.com/anjelikaakbar